

Fotó: Varga Illdijó

Felcsúti Hírlap

2020. június
IX. évf., 6. szám (94.)

„Eszköz lehetek Isten kezében”

Látogatás Mészáros János Elek
alcsútdobozi birtokán

Összetartozunk – és megmaradunk

Emlékműavatás Felcsúton Trianon századik évfordulóján

APÁK NAPJA

„Nem akarok átlagos apuka lenni”

Szabó Péter története élete legszebb hivatásáról

„Minden napot ajándékként élek meg”

Hetvenéves a nyugdíjasklub egyik vezetője, Rohoncziné Marika

Közerdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás:

Bicske, Kossuth tér 14.

Minden hónap első hétfőjén, 13.00–16.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája:

Bicske, Szent István út 1.

Páros héten: szerda, 16.00–18.00

Páratlan héten: csütörtök, 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás:

Tel.: 22/594-036

Hétfő: 8.00–16.00

Szerda: 8.00–16.00

Péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák:

Tel.: 22/594-036

Hétfőn 8 órától,

előzetes időpontfoglalás alapján, amíg van érdeklődő.

Faluház:

Tel.: 22/594-368

Szarvas Józsefné: 70/450-8704

Orvosi rendelő, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 22/594-072,

dr. Goda Lajos háziorvos

Hétfő, kedd, csütörtök, péntek: 8.00–12.00,

szerda: 13.00–16.00

Posta:

Hétfőtől péntekig 8-tól 16 óráig, tel.: 22/594-049

Orvosi ügyelet:

Az orvosi ügyeleket a bicskei központi ügyelet látja el.

Tel.: 22/311-104 és a 104-es központi hívószám

Hétköznap délután 4 órától másnap reggel 8-ig,

hétfőjét és ünnepnapokat megelőző utolsó munkanap

16 órától az azt követő első munkanap 8 óráig.

Védőnői szolgálat, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 30/970-8517, Makai Kinga védőnő

Szerda: 9.00–11.00 (orvossal közösen)

11.00–13.00 (önállóan)

17.00–19.00 (kizárólag telefonos egyeztetés alapján)

Gyógyszertár, Faluház:

Fő u. 137., tel.: 22/252-550

Hétfő, kedd, csütörtök, péntek: 8.30–13.00,

szerda: 13.00–16.00

Könyvtár:

Fő u. 68., tel.: 70/338 4814

Hétfőtől péntekig: 8.00–12.30, 13.30–16.00

Közzet megbíztott:

Fő u. 191., tel.: 20/526-8664, Gáfor János

Esély Gyermekjóléti Alapítvány:

Fő u. 68., tel.: 22/999-424, 70/450-8733

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta huszonegy oldalon, **800 példányban**. Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző

Kiadja: Felcsút Község Önkormányzata

Hirdetésfelvétel: penztar@felcsut.hu

Kéziratleadás: 20/336-2680; hirlap@felcsut.hu

Terjesztési észrevételek: muszak@felcsut.hu

Felcsúti Hírlap

Címlapfotó:
Varga Ildikó

3 Pecabotok és csokik

Rendhagyó gyermeknap a Kastély Óvoda és Bölcsőde udvarán

4 Kezdtetek el élni!

Igy búcsúzták iskolájuktól a nyolcadikosok

6 Összetartozunk – és megmaradunk

Emlékműavatás Felcsúton Trianon századik évfordulóján

8 A szobrászat mint istentisztelet

Találkozás Gyulavári Pál szobrászművésszel. Odakint már csupa zöld minden, ereje teljében a természet, odabent némán és mozdulatlanul állnak a szobrok, finom vonású női arcok. Mégis, mintha élet lenne bennük is. Mintha egészen valóságosak volnának ők is. Azt mondják, a szobor már eleve ott rejlik a kőtömbben, csupán le kell választani róla a felesleges követ, s akkor majd megnyilvánítja magát, mert hogy a szobrokat nem készítik, hanem felfedezik. Ilyen – a kőnek életet adó, a kőből életet előhívó – felfedezőmunkát végez csabdi műtermében Gyulavári Pál szobrászművész, a Faluházunk előtt álló, a június 4-ei megemlékezés során felavatott trianoni emlékmű megalkotója is. Megcsodáljuk műalkotásait, majd beszélgetésbe kezdünk, s ahogy a szobrász kezében a kőből az arc, éppen úgy bomlik ki a mester ars poetica, művészetének lényege is.

10 „Minden napot ajándékként élek meg”

Hetvenéves a nyugdíjasklub egyik vezetője, Rohoncziné Marika

Rózsát metsz, horgászik, és játsszon idehaza vagy idegenben a csapat, mindig ott van, s a helyszínen szurkol a Puskásnak – főként így telnek mostanság az örökké mosolygó Rohoncziné Marika mindennapjai. A Gyöngyvirág Nyugdíjasklub három vezetőjének egyike májusban gyermekei, unokái s párja társaságában ünnepelte hetvenedik születésnapját. Ebből az al-

kalomból látogattuk meg őt a Rákóczi utcában, s különleges kék rózsái között beszélgettünk – derűről, elhivatottságról, életének históriájáról.

12 Poszter

Pipacsok a búzatábla szélén

14 „Eszköz lehetek Isten kezében”

Látogatás Mészáros János Elek alcsútdobozai birtokán

16 „Nem akarok átlagos apuka lenni”

Szabó Péter története élete legszebb hivatásáról. Büszkén tolja a babakocsit, óvatosan kiveszi belőle a kis Larát, igazi apai rajongással néz rá, egy pusztát nyom az arcára, s átadja a kislányt az édesanyjának. Anya csak egy van – tartja a mondás. Na és apa? Az apák szerepének fontosságát ma már senki sem vitatja, kutatások is igazolják, milyen fontos, hogy az édesapák is intenzíven jelen legyenek a gyermekük életében – ennek hirdetése az apák napjának feladata. Június 21-én fiaink-lányaink legelső hőseit, az édesapákat ünnepeljük, s lapunk olvasói egy igazi nagybetűs Édesapát ismerhetnek most meg. Bár Szabó Pétert senkinek sem kell bemutatnunk, önkormányzati képviselőnk ezúttal másként mutatkozik be nekünk – élete alighanem legfontosabb küldetésében, férj- és apaszerepben.

18 Kert

Nyári munkák

19 Konyha

Vadkovászos nápolyi pizza

20 Harangszó

Ökológiai megtérés
A Lélek, mint a tűz

22 Mozaik

Pecabotok és csokik

Rendhagyó gyermeknap a Kastély Óvoda és Bölcsőde udvarán

Nagy Enikő, fotó: Döme László Balázs

Ismét élet költözött a Kastély Óvoda és Bölcsőde falai közé – a kényszerszünetet követően, május 25-én térhettek vissza a gyerekek a „kastélyukba”, és máris birtokukba vették a megújult játékeret. Május 28-án pedig rendhagyó gyermeknapot ünnepeltek: az óvoda udvarán sorakoztak fel, ahol az óvó nénik csokoládéval megrakott játékvödöröcskéikkel és játépecabotokkal várták őket. Ám még mielőtt megkapták volna a csemegéjüket, Bárányosné Edit intézményvezető egy rögtönzött kvízt eszelt ki nekik. „Tudjátok-e, gyerekek, hogy miért voltunk otthon ilyen sokáig?” – kérdezte. „Hát a vírus miatt!” – felelték a kicsik. „És hol van ez a vírus, látjuk-e?” – „Nem látjuk!” – „Mit tehetünk hát ellene?” – „Gyakran mossunk kezet, és vigyázzunk egymásra!” – mondták kórusban a gyerekek, s rögvést nekiláttak „kihalászott” csemegéjük majszolásának. Közel húsz bölcsődés és több mint harminc óvodás gyermek tért vissza az intézménybe a május végi újrainyitáskor, s számuk a korlátozások feloldásával párhuzamosan folyamatosan növekszik. Azoknak, akiknek a szülei megtehetik, hogy még otthon maradjanak a gyerekekkel, az óvónők továbbra is készségfejlesztő „házi feladatokat” adnak. A Kastély Óvoda és Bölcsőde augusztus közepéig tart nyitva, két csoportban ötven gyermeket tud befogadni, ám arra is felkészült, hogy ha még több gyerek számára igényelnék az óvodai és bölcsődei gondoskodást, újabb csoportot nyissanak.

Kezdetek el élni!

Így búcsúztak iskolájuktól a nyolcadikosok

Nagy Enikő
Fotó: Varga Ildikó

Szülők, nagyszülők, testvérek nélkül, csupán tanáraik társaságában, a szokásoktól kissé eltérően búcsúztak iskolájuktól a nyolcadikosok. Június 20-án a Faluház adott otthont az Endresz György Általános Iskola ballagási ünnepségének. Ünneplőben, piros és kék nyakkendőben, rózsaszállal a kezükben, tarisznyájukkal az oldalukon vonultak be közösségi házunkba a 8. a és a 8. f osztály tanulói, ahol a hetedikesek hangüzenetei várták őket: ki-ki a saját gondolataival, ki-ki klasszikusokat idézve köszönt el a „nagyoktól”, majd az ilyenkor szokásos rituáléknak megfelelően az egyes osztályok képviselői felkötötték az iskolazászlóra a szalagot. Az a-sok nevében Kern Martin búcsúzott: „Életünk első nagy küldetése teljesítve, még mielőtt elkezdődne valami új, megállhatunk egy picit, hogy észrevegyük a sok szépet, ami körülvesz, és élvezzük a gyermekkor minden pillanatát.” Incze Bolgárka és Széles Zsombor az f-esek nevében köszönt el az iskolától – ötletes beszédükben filmcímekkel illusztrálták az iskolai életképeket: „Amikor a tanár megkérdezi, hol a házid...” – „Elfújta a szél...” – „Amikor felelés közben sügnak a többiek...” – Ryan közlegény megmentése...” – „Amikor fogadót-

óra következik...” – „Anyád, apád idejőjjön!” S aztán Sulyok Attila igazgató fordult a ballagókhöz: „Ti, 8. f-esek, az óvodából kikerülve a szemünk előtt nőttetek fel, s lettetek kész férfiak és ifjú hölgyek. Nektek egy Axl Rose-gondolatot hoztam: »Tedd, amit tenned kell, arra menj, amerre a szíved terel!« S nektek, akadémista nyolcadikosok, a Liverpool-legenda, Bill Shankly szavait választottam útravalóul: »Egyesek szerint a futball élet és halál kérdése. Ezzel nem értek egyet. Annál sokkal, de sokkal fontosabb.« Utatokra engedlek hát benneteket, legyetek bátrak, kitartók az életben.” Az igazgatói szavak után Flier Éva kulturális tanácsnok átadta „A kultúráért” díjat, amelyet ebben a tanévben Széles Zsombor és Bak Zalán kapott. Incze Boglárkát és Gazdag Mersét „Jó tanuló, jó sportoló” címmel tüntették ki, Kern Martint pedig kimagasló tanulmányi munkájáért méltatták. Az ünnepség után nem maradt más hátra, mint a bizonyítványosztás, s búcsúzóul felhangzott az Anna and the Barbies slágere, Márti dala is: „Kezdetek el élni, hogy legyen mit mesélni / Majd az unokáknak, mikor körbeállnak, / Mikor körbeállnak, az ágyadon ugrálnak, / Hogy legyen mit mesélni, kezdetek el élni!”

Összetartozunk – és megmaradunk

Emlékműavatás Felcsúton Trianon századik évfordulóján

Nagy Enikő
Fotó: Varga Ildikó

Faluházunk előtt gyűlt össze közösségünk június 4-én, az első világháborút lezáró, békeszerződésnek nevezett trianoni békediktátum aláírásának századik évfordulóján, hogy a nemzeti összetartozás tudatában emlékezzünk a múltra – gyógyítgatva az évszázados történelmi sebeket, el-eltüntetve azt a fájdalmas nyomot, amelyet Trianon a magyarság lelkében hagyott, bízva abban, hogy a gyászos történések felidézésében ott rejlik a kegyelmi megújulás, a párbeszéd és az összefogás lehetősége is. A nemzeti összetartozás napján közösségünk emlékművet avatott.

„Nem ünnepelni, hanem emlékezni jöttünk össze – fordult Flier Éva, önkormányzatunk kulturális tanácsnoka az emlékezőkhöz. – Magyarország történetének legnagyobb veszteségére emlékezünk. Éppen ebben az órában, 16.30 körül írták alá azt a békediktátumot, amely valóban diktátum, nem pedig szerződés volt, amely egy ezeréves nemzetet szabdalni szanaszét. Abban az órában megkondultak a harangok, zúgtak a szirénák, félárbocon lengtek a zászlók, leállt a közlekedés, és gyászsünet szaktította meg a tanítást is. Mindennek már száz éve. Családokat, barátokat választott el az igazságtalan döntés, amelynek neve: Trianon.” A harangzúgást és a Himnuszt követően hangzott el Mészáros László polgármester beszéde, s aztán általános iskolánk tanulója, Kiss Fruzsina elszavalta Horváth Piroska Kárpátok karjában című versét: „Ideszült jóanyám – / remény bölcsőjébe, / ez itt az én hazám / Kárpátok ölében, / jobbájában, baljában / csendje a balzsamom, / Kárpátok karjában / hazámat hallgatom...” Ezt követően Petrin László, a Fejér Megyei Kormányhivatal főigazgatója szólott közösségünkhez. „Emlékezésre és bizonyoságtétellel szólít ez a nap – fogalmazott. – Arra hív, hogy kimondjuk az igazságot az országcsönkítéről, arról, hogy levágták a kezünket és a lábunkat, ám nemzetünk fiai minden napot az összetartozás napja-

ként éltek meg, s a rájuk dobált kövekből lépcsőt építettek. A 2010-es törvény kimondja, mindennapi valóságként szögezi le, hogy a magyar történelem ura a mindenható Isten, így szemléljük hát ezt a napot. Sorsközösségben vagyunk a határon kívül rekedtekkel, s szövetségben az Istennel. Összetartozunk és megmaradunk – ezt üzeni az emlékmű, hirdeti a reményt, hogy együtt képesek vagyunk a változásra is. Ahogy Plautus mondja: tedd, amit tenned kell, a jövőt majd rendezi Isten.” Az egykori felcsúti jegyző szavai után Mészáros János Elek alcsútdobozi előadóművész Sajó Sándor Magyaroknak lenni című művét szavalta, majd Mészáros László és Petrin László felavatta a Gyulavári Pál csabdi szobrászművész által készített trianoni emlékkövet, melyet Baboss Botond katolikus hitoktató és Hős Csaba református lelkész áldott meg, idézve Máté evangéliumának sorait: „Amit Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza!” „Mert van, ki mindent lát, a távolból figyel. Megvéd, ha bárki bánt, s ha félsz, ő átölel. Hozzá szól a dal, ha senki más nem hall. Fogd most két kezem, nézz rám, Istenem, töltsd meg szívem fényeddél!” – énekelt Mészáros János Elek, miközben az önkormányzat, az óvoda és az általános iskola, valamint a nyugdíjasklub képviselői koszorút helyeztek el a Faluházunk előtt álló, újonnan avatott emlékművünkél.

„Hogy emlékeztessük egymást”

Mészáros László polgármester beszéde a nemzeti összetartozás napján

Amikor egy újszülött világra jön, a boldog édesapa elmegy a hivatalba, és büszkén tölti ki a papírokat a gyermek nevével. Az ügyintéző gratulál, és a gyermeket beiktatják nemzetünk állampolgárainak sorába. Ám 1920. június 4-e óta sajnos nem minden magyar édesapa öröme ilyen felhőtlen. Az anyakönyvezéskor a gyermek magyar neve elűt a hivatalos nyomtatvány idegen nyelvű szövegétől, pedig ősei földjén, ősei nevét adta az újszülöttnak.

Kisebbségként felnőni egy idegen országban. Egy határon túli magyar szülő aggodalmait és egy határon túli gyermek megpróbáltatásait itt kezdőd-

nek. Megőrizni az anyanyelvünket, megtartani az őseink hagyományait, imádkozni az édesanyánktól tanult imákat akkor is, amikor emiatt megkülönböztetés és hátrányos megítélés ér. Immár száz éve.

A trianoni békediktátummal Magyarország területének több mint kétharmadát, népességének több mint felét veszítette el. Több mint tízmillió magyar állampolgár került a határainkon kívülre.

Június 4-e a nemzeti összefogás napja. Mert emlékeznünk kell, és emlékeztetnünk kell. Egymást és magunkat is. Emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy ami nekünk itt, a határainkon belül annyira magától értetődő, annyira természetes és egyszerű, az a határon túl élő testvéreink számára mindennapi nehézség: anyanyelvünk használata, magyarságunk megőrzése.

Ma megemlékezzünk nemzetünk történetének legsötétebb, legszomorúbb napjáról. De nem ezért vagyunk itt. Azért gyűltünk össze, hogy emlékeztessük egymást, hogy magyar nemzetünk egységét nem határozhatják meg a mesterségesen meghúzott határok. Mert nemzetünk egysége a magyar emberekben van, lakhelyüktől függetlenül.

Ez az emlékmű nem a múlt bebetonozása, nem a gyász és a siránkozás szobra kell legyen, hanem a jövő jelképe. A jövőé, amely a magyarságot képessé teszi arra, hogy saját nemzetét a Kárpát-medencében és azon kívül is összefogja, nyelvében, hagyományaiban, keresztény kultúrájában és történelmi örökségében egyesítse.

Legyen ez a műalkotás Wass Albert 1970-ben, Trianon 50. évfordulóján elmondott beszédének emlékeztetője: „Ne azt nézzük egymásban, ami elválaszt, hanem keressük meg azt, ami közös bennünk, ami egybefog.”

A szobrászat mint istentisztelet

Találkozás Gyulavári Pál szobrászművésszel

Odakint már csupa zöld minden, ereje teljében a természet, odabent némán és mozdulatlanul állnak a szobrok, finom vonású női arcok. Mégis, mintha élet lenne bennük is. Mintha egészen valóságosak volnának ők is. Azt mondják, a szobor már eleve ott rejlik a kötömbben, csupán le kell választani róla a felesleges követ, s akkor majd megnyilvánítja magát, merthogy a szobrokat nem készítik, hanem felfedezik. Ilyen – a kőnek életet adó, a kőből életet előhívó – felfedezőmunkát végez csabdi műtermében Gyulavári Pál szobrászművész, a Faluházunk előtt álló, a június 4-ei megemlékezés során felavatott trianoni emlékmű megalkotója is. Megcsodáljuk műalkotásait, majd beszélgetésbe kezdünk, s ahogy a szobrász kezében a kőből az arc, éppen úgy bomlik ki a mester ars poeticája, művészetének lényege is.

Nagy Enikő
Fotó: Varga Ildikó

A trianoni emlékkő műhelytitkai

„A kő egy részét natúr szépségében hagytam, másik részét megmunkáltam, így alakult ki az az emlékkő, az a jel, amely lehetőséget ad az emlékezésre – meséli a trianoni emlékmű megmunkálásának történetét Gyulavári Pál szobrász. – Ez egy típus, az országban számos olyan emlékkő található, amelynek központi eleme a szétszakított ország. A feladatom az volt, hogy a konkrét kőhöz igazítsam a témát, s megtaláljam a megfelelő anyagokat hozzá. Olyan ez, mint egy zenekari mű, amelynek én vagyok a karmestere. Hogy ne legyen sablonos, az ólomberakással készült szétszakított országrészeket nem húztam szét, hisz a föld a valóságban sincs széthúzva, épp az a tragikus, hogy minden ugyanúgy maradt, csak nem lehet átmenni egyik faluból a másikba... Az együvé tartozó ország fölött bronzból ott a magyar középímer, ezt szedtem szét, hisz ez hatalmi jelkép. Az emlékkő tetején pedig ott áll a hármashalom, s rajta a történelmi, keresztény Magyarországot szimbolizáló kettőskereszt. Az ötvös és dízműkovács fiam segédkezett az emlékkő elkészítésében, ő cizellálja a szobraimat is. Megtanítom mintázni is, mert érdekli, van is hozzá tehetsége. Számomra rendkívüli élmény az együttműködésünk, mert sokszor a mester többet tanul, mint maga a tanítvány.”

Jancsi huszártól Brehmen át a szobrászatig

„Így születtem, benne volt otthon a levegőben, hogy szobrász leszek – árulj el a művész. – Édesapám is szobrász szeretett volna lenni, de mivel a II. világháború után szibériai munkára kényszerült, máshogyan alakult az élete, s korán meghalt szívbetegségben. Egy nap édesapám talált egy darab agyagot eső után a kertben, elkezdte gyurkálni, s csinált nekem Jancsi huszárt, ki is festette, nekem pedig annyira megtetszett a gyurkálás, hogy elkezdtem csinálni én is. Hároméves korom óta készítek szobrokat nap mint nap. Akkoriban más világ volt, nem volt Lego, amivel játszhattak volna a gyerekek. Magamnak gyártottam hát aprócska figurákat. Engem nagyon érdekelt a biológia. Egyszer édesanyám megkérdezte, hogy mit kérek ajándékba, van hatszár forintja: egy biciklit talán? S én azt mondtam, Brehmet! Még most is megvan az összes kötet, a XIX. században élt német természettudós tizenhét kötetes munkája az állatokról. Több mint százéves könyvek ezek, tele acélmetsetekkel. S tudtam őket kívülről. Innen mintáztam a figuráimat is, ezek is megvannak valahol, életem első munkái. Iskoláskoromban még egy rangos televíziós biológiai vetélkedőn is részt vettem, mi több, meg is nyertem, csak éppen az volt a baj, hogy odahaza a képernyő előtt ülve – meséli nevetve. – Megkérdeztem a szüleimet, ki az a mester, aki olyan figurákat csinál, mint én, s mondták: a szobrász. Rendben, akkor én az leszek, feleltem. Soha nem is volt kérdés, hogy esetleg más legyenek.”

Barcsay Jenő és az iskolásévek

Pál az általános iskolát követően képzőművészeti gimnáziumba jelentkezett, a szomszédja tehenét mintázta meg, azt vitte a felvételire: „Előtte nem tanultam képzőművészetet, s amikor megkérdezték, hogy milyen művészeket ismerek, csupán annyit tudtam mondani: Munkácsy Mihály meg Kisfaludi Strobl Zsigmond. Semmit nem tudtam az egésről, ugyanakkor elővettem a tehenemet, megnézte egy festő, s azt mondta: »En ehhez már kevés vagyok, hívok egy szobrászt!« Még azt is észrevették a tehenemen, hogy vemhes, pedig én nem is tudtam róla. Azt írták a munkáimra: átlagon felüli, s felvettek a Török Pál utcai gimnáziumba, ami szinte nagyobb élmény volt számomra, mint később a főiskola. Kiváló tanáraink voltak, egyszerűen tudták elmondani a bonyolult dolgokat, annyira tudták, amit csinálnak, s valóban megtanultam az alapokat. Következett hát a Képzőművészeti Főiskola. Ahhoz az utolsó szobrászgenerációhoz tartozom, amely még a mesterek folyamatos láncolatában, a XX. századi nagy realista szobrászoktól kapta a tradíciót, a tudást, nem pedig a tankönyvekből. Barcsay Jenő tanított anatómiára, akinek a rajzairól azt mondják: Leonardo és Michelangelo óta nem történt említésre méltó – kivéve őt. Tanárként is zseniális volt. A mesterem Somogyi József szobrászművész volt, mintázni és tanítani is nagyon tudott. Ő nem az a fajta mester volt, aki hátratett kézzel korrigált, bátran belenyúlt a munkáimba. Volt, hogy felraktam az életnagyságú női aktot két és fél mázsa agyagból, ő fogott egy drótot, lehúzta az egészet, s tíz perc alatt úgy felnyomkodta, hogy tökéletes lett.”

A Gyulavári-féle művészeti ars poetica

A csabdi szobrászművész hivatásának érzi, hogy mindazt a tudást, amelyet a nagy szobrászoktól kapott, megőrizze, átadja a következő szobrászgenerációknak, így egy kötetben dolgozik, amelyben saját művészi hitvallását is rögzíti. „Egy műalkotásnak nincs objektív tartalma, az csak egy jel, amely az adott közösség tudatából tartalmat hívhat elő – vallja. – Mint a kotta. Sokaknak nem jelent semmit, nem így a zenésznek, ám a zenekar által a fejekben megszólalhat a jelentés, a tartalom. Ugyanígy egy szobor esetében is: hogy egy szobor láttán mit gondolok, az az a szubjektumomban játszódik le, ám a szobrász bizonyos utalásokkal vezetheti ezt a jelentéstudajdonítást. Ehhez kapcsolódó másik meggyőződése, hogy a művész és a megbízó voltaképp alkotótársak: hogy egy szobrász mit hoz ki egy kötömbből, függ a megbízó kérésétől is.” Pálnak több mint húsz köztéri szobra található szerte az országban – közöttük a legnagyobb méretű, s a számára az egyik legfontosabb, a több mint húszméteres várpalotai kőmacska is. A kőszobrok mellett születtek bronzok is, így például ékszerfiformájú részletekkel kidolgozott díjak, érmek. „Noha nem volt szokványos a pályám, és több mélyrepülés is volt benne, mindig a szobrászatból éltem meg – mondja. – A hivatásomat mindig istentiszteletnek tekintetem. Ha az ember az Istennek dolgozik, van abban valami emelkedett. Meg kell csinálni a szobor ruhájának a legutolsó ráncát is, vagyis muszáj, hogy minden egyes szó kimondva legyen, mert mágikusan akkor lesz élet a műben.”

„Minden napot ajándékként élek meg”

Hetvenéves a nyugdíjasklub egyik vezetője, Rohoncziné Marika

Rózsát metsz, horgászik, és játsszon idehaza vagy idegenben a csapat, mindig ott van, s a helyszínen szurkol a Puskásnak – főként így telnek mostanság az örökké mosolygó Rohoncziné Marika mindennapjai. A Gyöngyvirág Nyugdíjasklub három vezetőjének egyike májusban gyermekei, unokái s párja társaságában ünnepelte hetvenedik születésnapját. Ebből az alkalomból látogattuk meg őt a Rákóczi utcában, s különleges kék rózsái között beszélgettünk – derűről, elhivatottságról, életének históriájáról.

Nagy Enikő, fotó: Varga Ildikó

„Egy másfél éves kislávával a karomban és a férjemmel együtt 1973-ban hagytuk el a szülőfalumat, a Fejér megyei Déget, s költöztünk ide, Felcsútra – kezdi Marika. – Azonnal megtetszett ez a vidék, s bár eleinte sokat jártunk haza, mostanra Felcsútot tekintem az igazi otthonomnak. A fiam gyakran mondja: »Anya, az egyik legjobb döntések volt, hogy itt telepedtetek le.« S én boldog vagyok, hogy tudom, valóban jó helyre érkezünk.”

Marika 1950-ben jött világra, és két öcsikével számos gyermekkor-kalandban volt része. „Emlékszem, hogy sokat segédkezünk a ház körül, a kútról húztuk a vizet nap mint nap, mentünk, etettük az állatokat, a Hollandi-ház környékére jártunk békalencsét szedni, tízliteres vödrökben cipeltük haza, s hát volt, hogy bizony beleestem a vízbe – meséli. – Utólag jókat kuncogok ezeken a történeteken. Nem voltunk annyira tehetősök, de mindig volt mit ennünk, s volt mibe öltöznünk. Az iskolában kimondottan jó tanuló voltam, anyu nagyon büszke volt rám, no meg persze apu is. Mi, iskolai barátnők azt találtuk ki, hogy elmegyünk gép- és gyorsíróra, s majd titkárnők leszünk, ám az osztályfőnök azt mondta: szó sincs róla, mert nekem a közgazdaságban van a helyem. Így kerültem Székesfehérvárra, mezőgazdasági szakra. S hát egyáltalán nem bántam meg – a négy év kollégiumi idő volt életem legszebb szakasza. Habár az első néhány hétben olyan honvágyam volt, hogy az otthoni óra ketyegését tisztán hallottam, s rengeteget sírtam, végül csak megszoktam, annyira, hogy aztán haza sem akartam menni. A többiekkel zenés-táncos összejövetelekre jártunk, és nagyokat kirándultunk – mint most, a nyugdíjasklubbal. Mi, kollégisták valahogy összetartoztunk, klikk volt a miénk, szerettük, segítettük egymást. Még ma is tartanak a régi barátságok, évtizedek múltán is megismerjük egymást az egykori közgazdászokkal, ugyanúgy örülünk egymásnak, mint akkor.”

A közgazdaságit követően Marika a tévésben kezdett dolgozni könyvelőként. „Mindig érdekelték a számok, milyen a természet, van-e veszteség – mondja. – És szerencsésnek mondhatom magam, mert a könyvelői pálya adott nekem egy biztos alapot. A tévés után a Takarékszövetkezet követte, majd egy benzinkutat fenntartó kft.-nél könyveltem. Szerettem a munkámat, ugyanakkor soha nem voltam karrierista, számomra mindig a gyerekeim voltak a legfontosabbak.” Marika fia, Csaba 1973-ban, lánya, Beáta pedig 1975-ben született meg – ő már ide, Felcsútra. „Megvettük ezt a házat, először elől a szobát tettük rendbe, majd a konyhát, később pedig újabb két szobát építettünk hozzá – emlékszik vissza. – Folyamatosan szépítettük, a gyerekek pedig nőttek. 1991-ben azonban sajnos elváltunk a

férjemmel, aki rá egy évre meghalt. Ezután egyedül gondoskodtam a gyermekeimről, próbáltam velük elfogadtatni, hogy csak én vagyok nekik.”

Marika 2007-ben ment nyugdíjba, s – a két társával együtt – 2014-ben lett a Gyöngyvirág Nyugdíjasklub vezetője. „Jutkával és Erzsikével összefogtunk, szinte mindent együtt csinálunk, mindent megbeszélünk – mondja. – Úgy hisszük, fontos, hogy az ember idősebb korában is közösségbe járjon, ne zárkózzon el. Közel hatvanan vagyunk a klubban, s tizenöt-húszan szinte minden programunkon ott vannak. Havonta kétszer találkozunk, megünnepeljük a névnapokat, sokat kirándulunk, s mert nagyon szeretünk énekelni, megalapítottuk a dalkört. Én magam nem is tudnék meglenni a nyugdíjasklub nélkül. Biztos, hogy amíg az erőmből futja, csinálni fogom, különben nagyon hiányozna. 2018 decemberében, mikor szívűtőműtétet volt, naponta legalább tízen felhívtak a klubból, nagy öröm volt ez, s megerősített: igen, szeretnek, s én is szeretem őket, jó, hogy számíthatunk egymásra.”

„Tanulj a tegnaptól, élj a mának, remélj a holnapban!” – Marika gyűjti az ilyen gondolatokat, s próbálja ezek mentén alakítani az életét. „Nekem talán az az életfilozófiám, hogy szeretnünk kell saját magunkat, s el kell tudnunk fogadni magunkat úgy, ahogy vagyunk, mert ha képesek vagyunk meglátni a szépet és a jót az életben, akkor megőrizhetjük a derűnket – mondja. – Nem érdemes folyton azzal foglalkozni, mi történt velünk. Igen, volt egy szívűtőműtét! Na és? Itt vagyok! Emlékszem, hogy harmincévesen kétségbeestem, hogy vége a fiatalságomnak, nehezen éltem meg. Ám már nem így gondolkodom. Hetvenévesen boldog vagyok. Minden napot ajándékként élek meg. Szeretek élni, ezt komolyan mondom. Igazából mindenki másképp éli meg az életet, az életünk kovácsai mi magunk vagyunk, az hiszem, mindent megtettünk azért, hogy még a nehézségek közepette is megőrizsem az örömet az életemben. Persze a gyermekeim és az unokáim sokat segítenek ebben. Vivien unokám egyetemista, sokáig jazzbalettozott, mekkora boldogság volt látni őt a színpadon, amikor táncolt! Zalán unokám úszó, rá is nagyon büszke vagyok. Szokták mondani, hogy akiről a legszívesebben beszélsz, azok a gyermekeid és az unokáid – tényleg így van. Ők nagyon sokat változtattak rajtam. És a másik nagy örömom, hogy néhány éve megismerkedtem a párommal, egy korombeli férfival, akivel együtt járunk focimeccsre, pecázni, szinte mindenhova, s egyszerűen örülünk annak, hogy együtt vagyunk. Negyvenegy évesen egyedül maradtam, s hatvannégy éves koromig egyedül voltam, de nem szerettem volna egyedül leélni az életemet, mindig vágytam egy valódi társra. Mi már eldöntöttük, hogy együtt maradunk.”

Pipacsok a búzamező szélén

Mohácsi Klaudia fotója

„Eszköz lehetek Isten kezében”

Látogatás Mészáros János Elek alcsútdobozi birtokán

Noha mindig szeretett volna énekelni, lehetősége nem volt rá. Harmincéves elmúlt már, amikor beiratkozott egy művészeti iskolába. Ezután sorra nyerte az énekversenyeket – maga mögött tudva az egészen kisgyermekkoruk óta éneklőket. 2012-ben jelentkezett aztán az egyik legnépszerűbb televíziós tehetségkutató show-ba, s – az emberek szívébe pillanatok alatt belopva magát – ő lett a Csillag születik negyedik szériájának győztese. A győzelem meghozta számára az áttörést, s azóta is egymást érik a fellépések. Elhagyva az agrármérnöki pályát, illetve a földhivatali munkát napjainkban teljesen a zenének, s persze szenvedélyének, a gazdálkodásnak él. Mészáros János Elek alcsútdobozi birtokán látogattuk meg, s erdélyi kopója társaságában a tehetségkutató világról, az éneklés csodájáról, családjá történetéről és az Istennel való kapcsolatáról beszélgettünk vele.

*Nagy Enikő
Fotó: Varga Ildikó*

Fél éve tanulok énekelni – mit lehet erről írni?

„Amikor 1998-ban befejeztem az egyetemet Mosonmagyaróváron, elkezdtem komolyabban foglalkozni az énekléssel – fog bele történetébe az alcsúti énekes. – 2001 elején meghívtak Etyek vegyes karába, ahol felfigyeltek rá, hogy a hangom másképp szól, s a kórus vezetője, Magdó Ildikó javasolta, hogy iratkozzak be a művészeti iskolába. S 2002-ben, harmincegy évesen beiratkoztam. Emlékszem, hogy az első tanszakon felkonferálták, hogy »most következik Mészáros János Elek első osztályos növendék«, s mindenki hajladozott, keresték, hol a gyerek, amikor is megjelentem én.” János első igazán rangos megmérettetése a Simándy József emlékére megrendezett énekverseny volt: „Jött a levél, hogy lehet jelentkezni. Mondom, miért is ne. Januárban volt a területi selejtező, fél évvel azután, hogy elkezdtem a művészetit. Gyakorlatilag annyit tanultam addig, amit ott bemutattam. Megijedtem hát, mikor kiderült, hogy bekerültem az or-

szágos döntőbe, áprilisig teljesen új művekből kellett felkészülnöm. S össze kellett írnom a szakmai életutamat. Fél éve tanulok énekelni – mit lehet erről írni? Mindenesetre leírtam. Mikor odakerültem, akkor láttam, hogy a többiek leírásai így kezdődtek: »hároméves korom óta zongorázok«; »négyéves korom óta hegedülök«; »maximális pontszámmal felvettek a Zeneakadémiára«... Na, mondom, jó helyen vagyok. Velük versenyeztem én, aki még kottát se tudtam olvasni. Gondoltam hát, csinálom, ami tudok. Elénekeltem, amivel készültem, s kiderült, hogy második lettem. Odaálltam aztán Nádor Magda etyeki operaezenesnő elé, s megkérdeztem, lehetnék-e a növendéke. Azóta tőle tanulom az éneklést. Évente felkészített egy-egy versenyre, amelyet általában meg is nyertem, de nem szereztem semmilyen hírnevet, hiába lettem 2009-ben a Csendül a nóta nemzetközi nótaverseny győztese. Igazán csupán a Csillag születik hozta meg számomra az áttörést – a döntőt közel hárommillió ember követte.”

A földhivataltól az élő show-ig

János rokonai unszolására jelentkezett a showműsorba. „Azt vettem észre, hogy ha egy normális ember elindul az ilyen versenyeken, néhány hét múlva teljesen kifordul önmagából, mindenféle cifra gúnyába bújtatják, és mondtam, hogy belőlem aztán nem fognak bohócot csinálni – meséli. – Ám egy belső hang azt súgta, hogy ezúttal mégis jelentkeznem kellene. Veszíteni valóm úgyszólván. Behívtak az első, majd a második meghallgatásra is. Ezután már a zsűri előtt énekeltem az Egy rózsaszál, s később a tizenkettőbe kerülésért a Nessun dorma-t a Turandotból. Én voltam az utolsó, akit a színpadra szólítottak, reggel 9 órától vártam, s éjfélkor kerültem sorra. Egy énekesnek a teste a hangszere. Mondtam magamban: ha én ezt még most is el tudom énekelni, akkor az csoda lesz, mert fél hanggal van lejjebb, mint a magas C, H-t kell énekelni. Mégis sikerült, bekerültem az élő show-ba.” János ekkor döntött úgy, hogy elhagyja a földhivatalt, és a műsor kedvéért fizetés nélkül

szabadságra megy. Próbák és kisfilmek tették ki számára a hetet, hétvégén pedig az élő adás következett, s János egészen a végéig menetelt. Bár a zsűri az utolsó helyre sorolta, a közönség őt választotta. „A falusi emberek örültek a sikeremnek – emlékszik vissza. – A döntő idején az óvoda retródiszkót rendezett a sportcsarnokban, ott jöttek össze, és kivétítón nézték a műsort az emberek. A műsor után azonnal hazajöttem, itt várt szinte az egész falu, és ki volt fészítve egy hatalmas plakát a kapura, hogy »nekünk akkor is te vagy a csillag«, mert azt gondolták, úgyse én nyerek” – meséli nevetve. – Úgy hiszem, annak volt köszönhető a győzelmem, hogy olyat képviseltem, amit más nem: az egyszerű emberi és magyar értékeket. Bebizonyosodott, hogy az emberek igenis vágnak arra, hogy az ember mondjon, adjon nekik valamit. Olyan dalt kell hát választani, aminek van mondanivalója, s úgy kell előadni, hogy ne csak a fülig jusson el, hanem mélyebbre – a zenével lehet a másikat építeni. Egy magyar előadónak ezt kellene képviselnie, nem a tinglitanglit.”

Menedzserem, az Isten

A végén János az apostol, Pál szavait idézte: „Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam...” „Ezen mindenki elcsodálkozott, ezután sok gyülekezet megkeresett, elkezdtem hát a templomi koncerteket – mondja. – Sokat jótékonykodom, mert hiszem, hogy amit Isten nekem ad, azért adjam, hogy szolgáljak vele. Évente közel tízmillió forintot gyűjtök össze gyülekezetek, betegek megsegítésére. Eszköz lehetek Isten kezében, ennél szebb dolog nincs.” A templomi koncerteken túl János másutt is fellép, minden hétvégén van egy vagy akár több koncertje. „Mikor vége lett a tehetségkutatónak, visszamentem dolgozni a földhivatalba, ám olyan sok fellépésem volt, hogy kipróbáltam, milyen, ha félállásban dolgozom – meséli. – Az évi kétszáz koncertet így sem lehetett bírni, ezért elmentem fizetés nélküli szabadságra. Mindenki mondogatta, figyeljem meg, egy-két év, s már nem fognak rám emlékezni. De nem így lett. Ezért hát végleg elhagytam a földhivatalt. Azóta az éneklés a főfoglalkozásom, mellette pedig ott a föld, ott vannak a ház körüli dolgok is. A Csillag születik után az életem, a hivatásom valóban megváltozott, de én magam nem változtam semmit. Ugyanaz az ember vagyok, aki előtte voltam. Persze sok mindent tanultam a műsorban, főként azt, hogyan lehet ezt egyre jobban és jobban csinálni, s hogy amit nem mondok ki, de rá gondolok, miközben éneklek, az is átmegy, az emberek megérik. Vannak az emberek között láthatatlan kapcsolódások. Nekünk csodáink vannak, a népdalok, amelyeket nekünk kell továbbadniuk, mert más nem tudja, és nem is fogja.” János számára a zene nem annyira pénzkeresési, sokkal inkább örömszerzési forrás. „Igazából most tudtam meg, mit jelent számomra az éneklés, amikor a járvány miatt nem énekelhettem – vallja. – Hiszem, hogy Isten az embert arra teremti, hogy a másikat örömet szerezzen, boldogságot adjon. Nem szabad, hogy a tehetség elbizakodottá tegye az embert, az ugyanis kötelesség, nem azért kapjuk, hogy a magunk javát munkáljuk, hanem hogy az Isten dicsőségére, a nemzet és a gyülekezet hasznára, egymás szolgálatára legyünk. Mert minél többet adunk az Istennek, nekünk annál több jut. Nekem nincs menedzserem, pontosabban mégis van: az Isten.”

Egy családtörténet summázata

János már harminc éve szolgál presbiterként a gyülekezetében. „Olyan családba születtem, amelyben a hitükben mélyen meggyőződött emberek éltek, tőlük kaptam a hitet – meséli. – Édesanyám felmenői az ellenreformáció idején, az 1700-as években jöttek ide a Csallóközbe, mert nekik fontosabb volt a hitük, mint a lakóhelyük. Édesapám ősai, a Mészárosok évszázadokkal ezelőtt is ezen a telken laktak. 1728-ban született Mészáros Péter, üknagyapám üknagyapja. Dédnagyapám pedig Szabadkán volt huszár, most is megvan a lovaglopálcája. Nagyapám, édesapám is templomba járó, Istenben bízó ember volt. Mivel földünk volt, a családot meghurcolták a kommunizmus idején. Többeket börtönbe vetettek, de soha nem mondták, hogy az Isten megvert bennünket. Soha nem volt rózsás az életük. Egyszerű parasztemberként kemény munkát végeztek mindig. Folyamatosan a földet művelték, s mivel gépek akkor még nem voltak, kézzel csinálták mindent. Ez még most is az a telek, melyen az őseim gazdálkodtak. Miattuk választottam a szakmát, s lettem agrármérnök. Megnyugtató, ha a földön dolgozhatok. Olyankor az embernek van ideje gondolkodni meg énekelni – na és persze imádkozni. Láthatjuk, mit ér a munkánk az Isten áldása, az eső nélkül: semmit. Minden, a zene, a föld, minden az Istenhez visz közel.”

„Nem akarok átlagos apuka lenni”

Szabó Péter története élete legszebb hivatásáról

Büszkén tolja a babakocsit, óvatosan kiveszi belőle a kis Larát, igazi apai rajongással néz rá, egy puszit nyom az arcára, s átadja a kislányt az édesanyjának. Anya csak egy van – tartja a mondás. Na és apa? Az apák szerepének fontosságát ma már senki sem vitatja, kutatások is igazolják, milyen fontos, hogy az édesapák is intenzíven jelen legyenek a gyermekük életében – ennek hirdetése az apák napjának feladata. Június 21-én fiaink-lányaink legelső hőseit, az édesapákat ünnepeljük, s lapunk olvasói egy igazi nagybetűs Édesapát ismerhetnek most meg. Bár Szabó Pétert senkinek sem kell bemutatnunk, önkormányzati képviselőnk ezúttal másként mutatkozik be nekünk – élete alighanem legfontosabb küldetésében, férj- és apaszerepben.

*Nagy Enikő
Fotó: Varga Ildikó*

Mint zsák a foltját...

„Tizenkét évvel ezelőtt ismertük meg egymást – fog bele meséjünkbe Peti. – Egy fővárosi szórakozóhelyen pillantottam meg Nikit, azonnal megtetszett, és bátorítottam odamenni hozzá, lényegében azóta tart a mi szerelmünk.” „Igazából már az elején látszott, hogy hamar összecsiszolódunk, mert hasonló az értékrendünk, az érdeklődésünk, a személyiségünk – füzi hozzá Peti felesége, Niki. – A több mint egy évtized alatt szinte egymás mellett nőttünk fel, együtt fejlődünk mindenben, s bár időnként nekünk is akadtak nehézségeink, komolyabb konfliktusunk vagy nagyobb hullámvölgyünk nem volt. Ami mindig átgépett mindenben, az a humor.” „S amellet, hogy a kezdetektől egy hullámhosszon voltunk, folyamatosan közös célokat tűztünk ki magunk elé, amelyeket együtt értünk el, mindig ott voltunk a másik mellett, s ez megerősítette a kapcsolatunkat – folytatja Peti. – Sokszor mondjuk: mint a zsák a foltját, megtaláltuk egymást.” Peti és Niki 2017-ben, Lajoskomáromban, közös utazásaik egyik kedvenc helyszínén, a mesebe illő Páskomban mondták ki az igent. „Az esküvőnk éppen olyan volt, mint amilyennek korábban elképzeltük – emlékeznek vissza. – Csupán szűk családi körben ünnepeltünk, flottul ment minden, nem is voltunk stresszesek, olyan természetes volt az egész. Igazából álmodni sem lehetett volna tökéletesebbet.”

Anya, apa, Lara

És 2019-ben decemberében megérkezett az életükbe a legnagyobb csoda: a kis Lara. „Szerettünk volna már kisbabát, nagy öröm volt hát, amikor megfogant Lara – árulja el Niki. – A várandósságom problémamentes volt, jól viseltem, persze sokat jelentett, hogy Peti végig a támaszom volt. A születése utáni első néhány hét persze nem volt könnyű, nem volt éjszakánk és napalunk, de aztán kialakult a napirendünk. Úgy érzem, mind a ketten gyorsan beletanultunk az anya- és apaszerepbe. Egészen megoszlának a baba körüli feladatok. Amikor Peti otthon van, minden idejét Larával tölti. Rengeteget segít, etet, fürdet, tisztába tesz, kiveszi a részét mindenből. Az ember nem is kívánhatja jobb édesapát a gyermekének.”

„Hosszúnak tűnik az a kilenc hónap, mégis, úgy érzem, bármennyi idő kevés lenne a felkészülésre, hiszen olyan nagy volumenű dolog egy ember megszületése – mondja Peti. – Szokták mondani, le a kalappal a nők előtt, de amikor látod gyermeket kihordani és világra hozni a nőt, akit szeretsz, tudod, hogy ez valóban így van. Nagyon felnézek Nikire, mert nagyon szépen helyt állt a várandósság idején, a szüléskor és most, édesanyaként is. Szívéltelkét beleteszi nap mint nap. Persze vannak nehezebb napok, de csapatjáték

ez is, azért vagyunk itt egymásnak, hogy megosszuk a terheket. Számomra az a legnehezebb, hogy csupán este, munka után lehetek velük, úgy érzem, sok fontos pillanatról lemaradok, Niki viszont mindig próbál megnyugtatni, hogy ez így van rendjén. Nem akarok átlagos apuka lenni. Valóban mindenben szeretnék részt venni. Örömmel teszem tisztába Larát, és egy fürdetés sem maradhat ki. Ami pedig a kedvencem, az altatás. Minden este én altatok. Olyankor Nikinek megköszönjük a napi jelenlétet, és jön apa. Csodás pillanatok azok. Észrevettem, hogy akár a pénztárnál sorban állás közben is úgy ringatózom, mint mikor altatok – meséli nevetve. – Hogy mikor válik a férfi apává? Igazából már a várandósság során. Úgy érzem, nekem is volt kilenc hónapom Nikivel együtt, hogy behelyezkedjek az új szerepembe, s ezen az úton is együtt mentünk végig. Sokszor eljátszottam a gondolattal – persze csak mértékkel, hogy a pillanatot meg tudjam élni –, milyen lesz, ha megérkezik Lara. Elképzelttem, milyen lesz, ha először magamhoz fogom – s hát annál sokkal csodálatosabb volt. Pedagóguscsaládban nőttem fel, a munkahelyemen, az akadémián is gyerekek vesznek körül, így valahol bennem van a velük való foglalkozás, persze az apaság már másféle felelősséget, gondoskodást kíván. Ennek próbálok megfelelni.”

Az apaság... leírhatatlan!

„Egy gyermek nagyban megváltoztatja az ember életét, nem csupán a mindennapokat, de a személyiséget is – vallja Niki. – Engem türelemre tanított az anyaság, a kettőnk kapcsolata pedig abban változott, hogy még toleránsabbak lettünk egymással, s butaságokkal már nem fárasztjuk a másikat. Megtanultuk, hogy már nem mi vagyunk az elsők, hanem a kisbabánk. Szülőnek lenni egy csodaszép tanulási folyamat.” Peti pedig hozzáteszi: „Most már másabb szakaszában jár a kapcsolatunk, kötöttebb lett az életünk, de igyekszünk kettesben is időt tölteni, hogy előrefelé tartson a házasságunk, mert ha mi feltöltjük egymást, azt a gyerek is megérzi. Am Lara a kapcsot csak erősíti közöttünk. Számomra bizonyossá vált, mennyire fontos, hogy számíthatsz valakire. Jó érzés úgy elmenni otthonról reggel, hogy tudom: a legjobb kezekben van a kislányunk, megfelelő értékrendet kap, az édesanyja gondját viseli, vigyáz rá. Az apaság pedig valójában leírhatatlan. Egyszerűen meg kell tapasztalni, és onnantól nem akarsz majd egyetlen pelenkázást vagy altatást sem kihagyni.”

Nyári munkák

Kertészeti Árudá

Megérkezett a nyár, ilyenkor a kertész gyönyörködhet az egész éves erőfeszítésének eredményében. A nyári kerti teendőket három részre oszthatjuk: növényvédelem, vízpótlás, tápanyagpótlás. Ez idő tájt az időjárás sajátossága miatt a növényeinket támadó gombás betegségek, kórokozók, élősködők kimondottan elszaporodnak. A mai kor kihívásának megfelelően sokféle környezetbarát permetszer szerezhető be a szakboltokban. A permetezés egyik legfontosabb alapszabálya a megelőzés. A gombás betegségeket csak a folyamatos védelemmel lehet megelőzni, ezért jó termésünk reményében 3-4 hetente „fújjuk le” a gyümölcsfáinkat és a palántáinkat. A paradicsomnak ugyanúgy alapbetegsége a peronoszpóra, mint a szőlőnek, de említhetnénk az uborka érzékenységét is. A rovar-kármentesítést viszont csak a kártevő megjelenésekor kell elvégezni. Biocspadával folyamatosan nyomon követhető a rovarok rajzása a kertünkben. Súlyos elszaporodás esetén azonnali beavatkozásként felületi vegyszeres védelmet kell alkalmaznunk, míg a rendszeres permetezés esetén a felszívódó megelőző szer használata javasolt. A permetezés veszélyes feladat, fokozottan tartsuk be a szükséges munkaegészségügyi szabályokat, használjunk védőöltözetet!

A kertész munkájának „alfája” a locsolás. A nyári párologtatásnak megfelelően növelni kell az víz pótlását. A locsolást kora hajnalban vagy késő délután végezzük. Többféle módszerrel is dolgozhatunk, a pázsitnál lehetőleg az esőztetést részesítsük előnyben, míg a zöldéskertünkben inkább az árasztazt válasszuk. A víz minősége is fontos. Nem mindegy, hogy a klóros vezetékes vízzel locsolunk, vagy saját kútból merhetjük a vizet. A palántásunk szükségletét esővízes tartállyal tudjuk a legjobban megoldani. Az esővíz hatékonyságát láthatjuk egy kiadós eső után a kertünkben. A kaspós növényeinket naponta kell locsolnunk, mivel a melegben megnövekedett a párologtatás is. A kifejezett muskátli eső esetén is locsolnunk kell, mert a levelek levezetik a vizet a kaspóról. Az öntözés egy standard feladat, nem lehet előre öntözni több napot, illetve utólag pótolni. Távollét esetén bízunk meg valakit, mert a kánikulai periódus locsolás hiányában gyorsan kiszáradhatja kedvenceinket.

A növényeinket egész évben folyamatosan „etetnünk” kell. Ma már többféle módon, egyszerűen táplálhatjuk őket. A pázsitra a tavaszi indító után a különféle lebomlási időig ható granulátum szerezhető be, ami azt is eredményezheti, hogy három-négy hónapos hatóanyag-lebomlás esetén elég, ha évközben egyszer szórunk. A kaspós növényeinkhez javasolt a folyékony trágya használata, ezt öntözőkanállal tudjuk kijuttatni. A fáink, cserjéink meghálálják, ha év közben egyszer-kétszer extra tápanyaghoz jutnak. A zöldéskertünkbe egészségre ártalmatlan, korszerű, folyékony trágyát alkalmazzunk, melyet bőséges terméshozammal hálál majd meg a növényünk. A tápanyag hiánya a növények elgyengüléséhez vezet, egy legyengült, rossz állapotban levő növényen pedig könnyen megtelepedhetnek a kórokozók, ami akár a növény pusztulását is eredményezheti. A gondosan karbantartott növények üde zöld színben, pompázatos virágözönnel hálálják meg a kertész gondoskodását, ezért a Kertészeti Árudában szaktanácsadással várunk mindenkit!

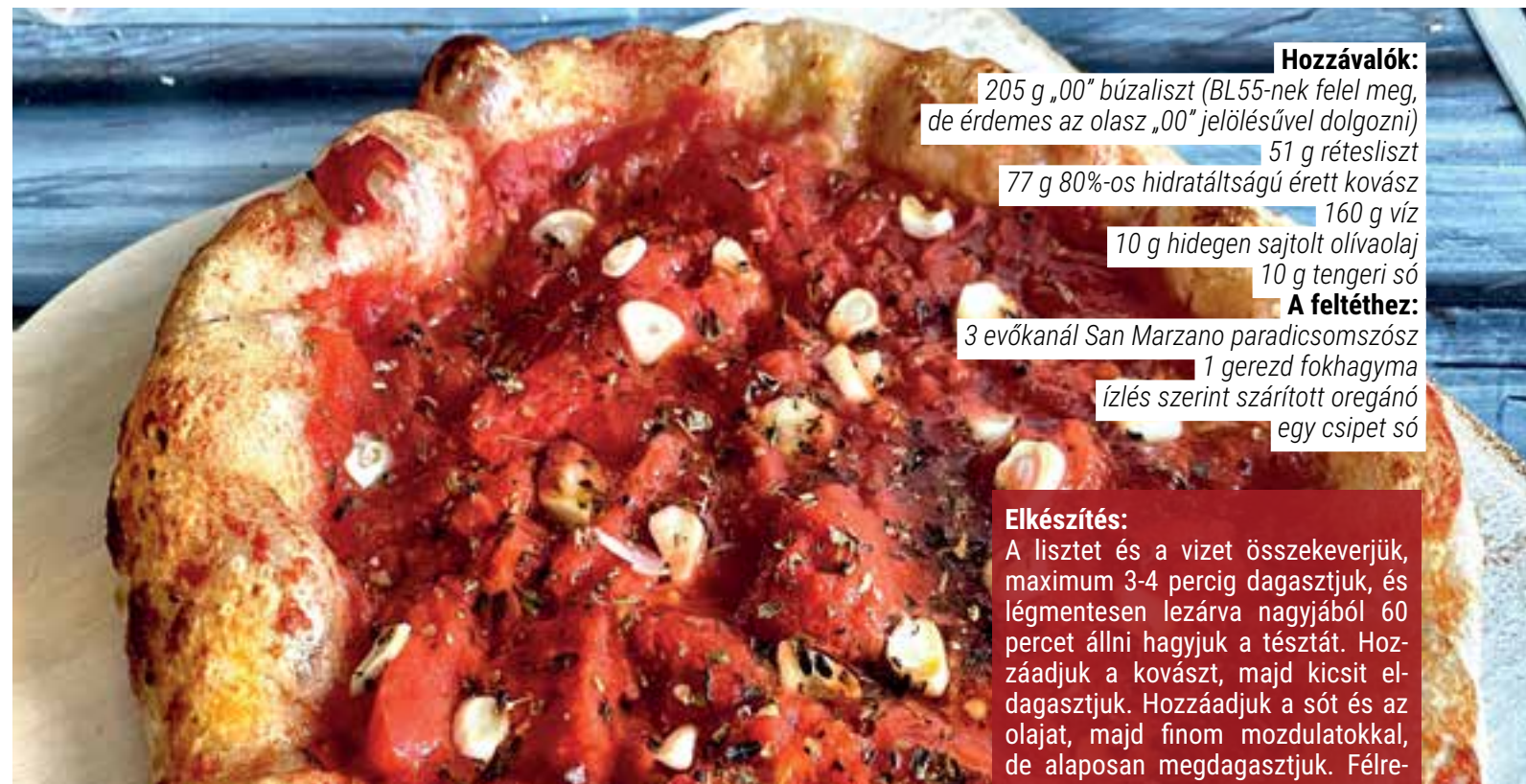

Fotó: capitalgardenservices.ie

Kertész Róbert vegán Ironman rovata

Vadkovászos nápolyi pizza

„A nápolyi pizza az egyik legegyszerűbben elkészíthető étel – ám éppen egyszerűségében rejlik a legnagyobb kihívása is. Hiszen csak nagy odafigyeléssel, türelemmel és gondosan összeválogatott alapanyagokból készülhet olyan finom étel, amelynek hibáit nem rejtheti el semmilyen sallang. A marinara pizza a legőszintébb pizzaként mutatja meg azt, hogy mire is képes egy pizzaszakács” – vallja e havi konyhaművésznőnk, hazánk egyik legkiválóbb pizzamestere, akinek a pizzériája bekerült a világ tíz legjobb pizzaműhelye közé. A Vegazzi atyja hagyományos nápolyi pizzát készít – kizárólag növényi alapanyagokból, vegánul. A főváros alighanem legjobb pizzáját készítő Preyer György a hosszú kelesztésű tésztából készült tradicionális pizza elkészítésének titkaiba avat most be.

Hozzávalók:

205 g „00” búzaliszt (BL55-nek felel meg, de érdemes az olasz „00” jelölésűvel dolgozni)
51 g rétesliszt
77 g 80%-os hidratáltságú érett kovász
160 g víz
10 g hidegen sajtolt olívaolaj
10 g tengeri só
A feltételhez:
3 évőkanál San Marzano paradicsomszószt
1 gerezd fokhagyma
Ízlés szerint szárított oregánó
egy csipet só

Elkészítés:

A lisztet és a vizet összekeverjük, maximum 3-4 percig dagasztjuk, és légmentesen lezárva nagyjából 60 percet állni hagyjuk a tésztát. Hozzáadjuk a kovászt, majd kicsit eldagasztjuk. Hozzáadjuk a sőt és az olajat, majd finom mozdulatokkal, de alaposan megdagasztjuk. Félretesszük pihenni egy kicsit kiolajozott, légmentesen zárt tálban. (Ne ijedjünk meg, ha a dagasztás elején „szétesik” a tészta, ez csak a plusz hozzáadott folyadék miatt van. Ha a tészta kezelhetetlennek tűnik, adjunk hozzá kevés lisztet, ezzel csökkentve a hidratációt.) 40 percenként hajtogassuk a tésztát, összesen háromszor, úgynevezett coil hajtással. A hajtogatások között légmentesen lezárva tároljuk a tésztát. Az utolsó hajtás után negyedórát hagyjuk állni, majd készítsünk bucikat a tésztából, és tegyük hűtőbe 48 órára légmentesen, lezárt dobozban. Sütés előtt vegyük ki a tésztát 2-4 órára, hogy felvegye a szobahőmérsékletet, majd nyújtsuk ki, tegyük rá a feltétet, és mehet a minimum 250 fokra előmelegített sütőbe. Feltétől és a tészta vastagságától függően 3-8 perc alatt sült meg a pizzánk. Buon appetito!

Névjegy

Preyer György

„Három évvel ezelőtt kezdtem el pizzázással foglalkozni, és rögtön magával ragadott a nápolyi irány. Hamar rájöttem, hogy akkor fogok biztos kézzel finom pizzát sütni, ha a tészta biokémiai folyamatait is megértem. Így nem csak gyakorlati, hanem elméleti szinten is igyekeztem a »tésztatudomány« mélyére ásni. Ennek is köszönhető, hogy Budapesten első nápolyi pizzázóként a Vegazzi vezette fel az élesztőmentes vadkovással készülő pizzát az étlapra.”
További pizzatartalom: facebook.com/pizzaspecialista

Mi is az a kovász? S hogyan készül?

A kovász alapvetően liszt és víz házasításából, azok fermentációjából születik, egy olyan élő mikro-ökoszisztéma, amely vadélesztőgombákat és tejsavbaktériumokat tartalmaz. Az alapkovász elkészítéséhez teljes kiőrlésű rozslisztre és tiszta vízre van csupán szükség. Száz-száz grammot keverjünk össze, az edényt ne zárjuk, csak takarjuk le, s hagyjuk állni 24 órán át, 26-28 fokon. Ha megdupláztta magát a kovász, frissíthetjük: egy edénybe mérjük ki belőle 100 grammot, adjunk hozzá 50-50 gramm vizet és lisztet, keverjük össze, és ismét tegyük félre. A következő 8-10 napban ugyanígy járunk el. Nincs két egyforma kovász, és sokan sokféleképpen indítják a maguk kovászát, így érdemes kidolgoznunk a saját módszerünket – az interneten számos recept olvasható, hogyan neveljünk kovászt.

Ökológiai megtérés

Jäger Tamás

Az előttünk álló nyár izgalmasabbnak ígérkezhet a korábbiaknál, mivel lassan feloldódnak a korlátozások, és a megújult természet új világlátásra hív minket. Az embertől megszabadult élővilág fellelegzéséről, magára találásáról a médiában látott képsorok elgondolkodtatnak, és esélyt adnak, hogy a jövőben érettebben viszonyuljunk a minket körülvevő teremtet világhoz. Sokszor elhangzott már, hogy az ember keresztény önazonossága nem merülhet ki a vasárnapi szentmisék és egyéb vallásos cselekmények kipipálásával, hanem tevékeny, ha úgy tetszik, a világot jobbra formáló élete kell, hogy válasz legyen Isten ajándékozó szeretetére. Ennek az életnek a része a teremtés megbecsülése is.

Noha úgy tűnhet, a vallás nem fektet megfelelő hangsúlyt a környezetvédelemre, a téma a Teremtés könyvében legalább kétezeröttszáz éve napirenden van. Elég csupán a harmadik oldalig eljutni a Szentírásban, hogy elolvashassuk: „Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, keleten, és elhelyezte benne az embert, akit alkotott (...). Fogta tehát az Úristen az embert, és az Éden kertjébe helyezte, hogy művelje, és őrizze meg” (Ter 2,8;15).

Valóban, az ember sokkal jobban érzi magát egy rendezett környezetben, mégis oda jutottunk, hogy földünk egyes részei valóságos szemételeppé váltak. Mindenki szívesen látja gyermekét rendezett kertben szaladgálni, szűkebb s tágabb környezetünk állapota mégis sok szempontból kétségbeesítő. Pedig Isten nem akármilyen adta nekünk, hanem olyan élet lehetőségét, amelynek szimbóluma egy kíváncsi és élvezhető kert. Ezzel az ajándékkal feladtunk és felelősségünk van. Ideje tehát elgondolkodni, és hozzáállásunkat megváltoztatni. Örök életünk a Földön kezdődik, rajtunk áll annak minősége.

A hozzáállásunk ezzel kapcsolatos változását Ferenc pápa Laudato si' (Áldott légy)

kezdetű enciklikájában „ökológiai megtérésnek” nevezi. „A rögeszmés fogyasztói magatartás a műszaki-gazdasági rendszer szubjektív tükörképe. Valójában csak túl sok az eszközünk a kevés és silány célra (...). A keresztény lelkiesség az életminőség felfogásának alternatív módját javasolja, és olyan prófétai és szemlélődő életstílusra bátorít, amely a fogyasztáshoz való ragaszkodás megszállottsága nélkül képes a mélységes öröme (...). Nincs tehát minden veszve, mert az emberek, akik képesek végtelenségig lealacsonyodni, képesek felemelkedni, újra a jót választani és megújulni is, minden rájuk erőltetett mentális és társadalmi korlátozás ellenére. Képesek őszintén magukba nézni, rádöbbsenni megcsömörlöttségükre, és az igazi szabadság felé vezető, új utakra lépni” – fogalmaz a szentatya.

Aprópénzre váltva: mindenki úgy, és ott hasson, ahol tud. A gyermekeinknek mutatott példa, a környezetszennyező anyagok mellőzése, a hulladékkal járó tevékenységek ésszerűsítése mindenki számára adott. Nem kell egyedül megmentenünk a Csendes-óceánt, elég, ha nem szemetelünk. Nem kell tüntetni a pandákért, elég, ha nem egy fél méteres láncon tartjuk a kutyát. Nem kell mindenről lemondani, csak arról, ami feleslegesnek bizonyul, és ártalmas az élőlényeknek.

Adja Isten, hogy folyamatos Isten felé fordulásunk a teremtet világgal való harmónia megélését is jelentse, hogy a természeti világra valóban ajándékként tekintünk, és Assisi Szent Ferencsel együtt hálátel szívvel forduljunk Isten felé:

„... Áldott légy, Uram, Földanya-nénénkért,
Ki minket hord és enni ad,
És mindenféle gyümölcsöt terem,
Füvet és színes virágokat.
Áldott légy, Uram, minden emberért,
Ki szerelmedért másnak megbocsát...”

A Lélek, mint a tűz

Hős Csaba

Légy önmagad! Valósítsd meg magadat! Ez a 21. század felvilágosult és modern emberének a jelszava. Pedig személyiségünk kibontakozásának, önnön emberi létünk megvalósulásának, emberi létünkbe való megérkezésünknek, boldogságra való teremtettségünk beteljesedésének egyetlen lehetősége: Isten Szentlélekének jelenléte életünkben és mindennapjainkban. A mi pünkösdi utáni zászlónkon az üdvözlő jelszóként: „Légy teljesen Istené, hogy igazán önmagad lehess!” Ez képzelhetetlen el Isten Szentlélek nélkül. De kicsoda is Ő? Tudós teológusok úgy írják le mint „rejtőzködő Istent”. Református hitvallásunk azt vallja: Ő az Atyával és a Fiúval egyenlőképpen örök Isten. Mások úgy fogalmazzak a Szentlélekről, hogy Ő a „történi Isten”, akiben és aki által nem „van”, hanem „történik” az Isten. Mégis olyan érthetetlen ennek a Lélek Istennek a személye. Annyira megfelfejthetetlen és megfoghatatlan, hogy Lukács is, amikor a Szentlélek kitöltetéséről beszél, szinte keresi a szavakat. S nem véletlen, hogy a Biblia is képekben próbálja visszaadni, érzékeltetni a Szentlélek művét: „Valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétszórtak és leszálltak mindegyikükre” – olvassuk az Apostolok Cselekedeteiben (vö. ApCsel 2,3). Eszerint a Szentlélek olyan, mint a tűz. Úgy hat a tanítványokra, egykoriakra és maiakra is, mint a tűz.

A tűznek romboló ereje van. Pusztítóan ítéletes ereje van a tűznek – ilyen ítéletes ereje van a Szentléleknek is. S ezt a minden bűnt megítélő és elpusztító munkát akarja elvégezni életünkben. A Szentlélek hatása, munkája az, hogy kipusztítsa életünkben mindent, ami Isten ere-dendő és teremő jószándéka, terve szerint nem oda való.

Ugyanakkor a tűz tisztít is. Hevítik az ércet, hogy abból arany legyen. A tűz választja el a sallangot, az értéktelent az aranytól, a nemestől, az értekestől. Az életünk során folyamatosan halmozódó lelki, szellemi szennyet így választja el Isten Lelke attól a széptől és nemestől, ami Isten teremőse szerint az ember.

De a tűz gyógyít is. Nem véletlenül beszél a Biblia a Lélekről mint tűzről. Hiszen a Szentlélek Isten az, akin keresztül gyógyító módon lép be a Mindenható az életünkbe. Az egész kereszténység története arról beszél, hogy ahol kérték, várták, hívták, ohajtották Isten Szentlelkét, ott ő mindig elvégezte a csodálatos gyógyító és helyreállító munkáját. Egyéni életek lelki – ma azt mondanánk –, spirituális és pszichológiai területein ugyanúgy, mint akár testi, biológiai területein is. Sőt közösségekben is. Gyógyít a Lélek!

Am a tűz világít is. Fényt áraszt magából. Isten Szentlelke fényt árasztva világítja meg számunkra az Atya teremő és gondviselő munkáját, ahogyan Jézus megváltó munkáját is. Lélek nélkül árnyékban és sötétségben marad az Isten. Lélek nélkül bezárva marad a Krisztus egy faragatlan jászolbölcsőbe meg egy fekete könyv betűibe, az egyház igehirdetésébe. De a Lélek világosságot gyújt, és felragyog Krisztus.

Továbbmenve a tűz melegít is. A hidegség az élettelenység jele. A kihűlés a halál előszobája – lelki értelemben is. Ki ne tudná közöttünk, hogy mennyire meg tud fagyni az emberi lélek, a szív. De sokszor érezzük, hogy csak amolyan alacsony hőfokon, takaréklángon pisálkol egyszíntien-cánk, létünk, emberségünk. Isten Szentlelke ebbe az állapotunkba akar belemélyíteni, hogy megenyhüljünk, sőt, felhevülhessünk.

Am a tűz, amikor ég, hihetetlen energiákat szabadít fel. A Szentlélek soha nem érzékelt, soha meg nem élt energiákat, erőket szabadít fel az emberben. Pünkösdi azt hirdeti, hogy nem kell minenkünk mindig végtelen enerváltsággal, lehangoltsággal, utolsó erőink maradékaiból élni az életet. Mert életünk Isten Lelkének erejéből.

Végül a tűz megszilárdít. A fazekasok tűzben égetik ki a cserépedényeiket, hogy azok használhatóvá váljanak. A tűz szilárdítja, keménnyé, erőssé, ellenállóvá tesz. Ezt a munkát is el szeretné végezni Isten Szentlelke életünkön. Mert Krisztus követői nem érzelmes széplelkek, spirituális gyengélkedők, hanem a Szentlélek tüze által keményre edzett, hitükben szilárd, erkölcsi ellenálló férfiak és nők.

Tudta-e, hogy... az 1960-as években

a Menyécsalját övező szikes-homokos dombok meghatározó növénye volt az árvalányhaj. Májusban gyerekként sokat játszottunk a térdig érő, hullámzó virágban, élveztük selymes érintését. Ez a perjefélék családjába tartozó növény mára teljesen eltűnt. Talán a nagyüzemi mezőgazdasági termelés, a túlzott vegyszerhasználat okozta az érzékeny kis virág pusztulását. A minap sétálva a kiszáradt legelőn, mely május lévén „aranyat érő” esőért kiált, megpillantottam egy szál „árva” árvalányhaját. Remélem, elszórja magvait, és jövőre társai is lesznek. Példája ez a növény annak, hogy ha nem avatkozunk bele, a természet begyógyítja az ember okozta sebeket.

Noll Zoltán

Isten hozta!

Májusban egy kisbaba érkezett községünkbe.

Mészáros Dávid – Mészárosné Györök Bernadett és Mészáros Dávid kisfia – május 29-én született meg.

Isten éltesse!

Mészáros László polgármester június legalább 70 évet megélt születésnaposait is köszöntötte.

Harangozó Ferenc a 83., **Zábó Lászlóné** a 76., **Gulyás József** a 74., **Kovács Ferencné** a 89., **Kovács Viktorné** a 80., **Bandur István** a 72., **Szilágyi Józsefné** a 85., **Antal Mária** a 71., **Leithi Vilmosné** a 72., **Gulyás László** a 77., **Katczér Györgyné** a 84., **Bankó Jánosné** a 75., **Szilágyi Lajosné** a 79., **Temesi Józsefné** a 71., **Dani Györgyné** pedig a 80. születésnapját ünnepelte.

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x 268 mm
1/1 tükör:	184x 268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm + 5-5 mm kifutó

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és erősáram tervezése, kivitelezése

Hungaro Petrol Kft.

Üzemanyagok, kenőanyagok, autófelszerelések, kávé, üdítő széles választékával várja Önt **mindennap 5.30-tól 20.30-ig a felcsúti benzinkút!**
8086 Felcsút, Fő u. 220.
Tel.: 22-594-064

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb raktárkészletével várjuk kedves vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.
Telefon: 06 20 284 9076
Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.
E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

VÁL-VÖLGYE PÉKSÉG ÉS HENTESÜZLET

Kínálatunk:
• sertéshús • baromfihús • húskészítmények
• pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:
H-P: 05.30-18.00
Szombat: 05.30-14.00
Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.
Tel.: 06-20/535-0503
facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

@ jotojas.hu

Friss tojást, roppanós almát és édes almalét egy helyről a termelőtől, Felcsút Szűnyogpusztán a tojóháznál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

Mészáros PUB ES PIZZERIA

Látogass el éttermünkbe vagy rendeld házhoz és élj a szolgáltatás adta előnyökkel.

Bankkártyával vagy SZÉP-kártyával

fizetned rendelésed?
Már nálunk is megteheted.

www.meszarospub.hu /MeszarosPub Alcsútdoboz, Szabadság út 156.

Páratlan természeti jelenség szemtanúi lehetünk az Alcsúti Arborétumban. A platánok, török mogyorók, vassfák, vérbükkök, jegenyefenyők és japánakácok között kezdik meg rajzásukat a nagy szentjánosbogarak, s testközelből csodálhatjuk meg tündér-táncukat.

Szentjánosbogár-rajzás az Alcsúti Arborétumban

A vezetett túrák során lassan ránk alkonyodik, s mi megtanulunk bízni a szemünkben – közvilágítás, zseblámpa és az okostelefonunk nélkül is.

Gyere el Te is bogárnézősetáink egyikére,

kövessük együtt az „éjjeltündöklők” fényét, s tudjunk meg többet a nagy szentjánosbogárról és különös párvalasztási rítusáról!

Az aktuális bogárhelyzetről itt tájékozódhatsz:
www.alcsuti-arboretum.hu info@alcsuti-arboretum.hu
www.facebook.com/arboretumalcsut/ +36 22 353 219

Tisztelt Felcsútiak!

„Újraélesztjük” a már jó ideje nem működő polgárőrséget.

Arra kérünk minden felcsúti hölgyet és urat és fiatait, aki kedvet érez magában tenni a falu közösségéért, hogy jelentkezzen polgárőrnek!

Tegyük a közért és a biztonságunkért!
Minden szükséges tájékoztatást megtudhatnak **Kiss József** nyugállományú rendőrtisztól:

Tel.: 06 30 248 9609, kissbiztonsag@gmail.com

PUSKÁS SPORT HOTEL AKADÉMIA

Konferenciák, rendezvények, lakodalmak kiváló helyszíne, a festői Alcsúti Arborétum mellett. Keresse fel éttermünket is!

www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

GONDOS TŰZÉP
Alcsútdoboz, Petőfi S. u. 7.

Nyitva tartás:
Hétfőtől péntekig 8.00–16.00
Szombaton 8.00–12.00

Rendelést telefonon is felveszünk!
Telefon: 22-252-106
20-972-7750